

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Ing. H. S.**, bytom M., zastúpenej JUDr. V. B., advokátom Advokátskej kancelárie, so sídlom vo V., proti odporcovi **M.**, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktorá sa viedla na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2 C 36/2007, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. septembra 2009 sp. zn. 16 Co 204/2009, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. septembra 2009 sp. zn. 16 Co 204/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš (súd prvého stupňa) rozsudkom z 15. februára 2008 č.k. 2 C 36/2007-131 určil, že „okamžité zrušenie pracovného pomeru dané navrhovateľke odporcom listom zo dňa 22. 02. 2007 je neplatné“. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke, na účet jej zástupcu, trovy konania v sume 14 674 Sk (487,09 eur) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že pokiaľ ide o prvý bod dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru, a to neadekvátne správanie sa navrhovateľky voči sťažovateľke MUDr. M. B., nebol dodržaný postup upravený v § 9 ods. 2 a v bode 5. Pracovného poriadku odporcu; sťažnosti občanov na správanie zamestnanca bolo potrebné podľa toho poriadku naostatok kvalifikovať len ako menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Z výsluchu svedkyne Ing. arch. M. K., ktorá bola priamou nadriadenou navrhovateľky, napokon vyplynulo, že táto od sťažovateľky oprávnene

požadovala doklady potrebné k vybaveniu jej žiadosti. Okrem toho táto svedkyňa i svedkyňa L. V. potvrdili, že obidve účastníčky konfliktu na seba navzájom zvyšovali hlas. Súd prvého stupňa z výpovedí svedkov mal preukázané i to, že navrhovateľka má prenikavý hlas a preto niekto môže mať dojem, že na neho kričí, aj keď rozpráva obvyklým spôsobom. Pokiaľ išlo o druhú časť dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru, v ktorej bolo navrhovateľke vytykané, že dňa 6. februára 2007, 7. februára 2007 a 9. februára 2007 predložila potvrdenie o celodennej návšteve lekára z dôvodu zlého zdravotného stavu, hoci sa v týchto dňoch zúčastnila rekvalifikačného kurzu, čím sa dopustila podvodného konania voči zamestnávateľovi s úmyslom získať vyplatenie mzdy v plnej výške, súd prvého stupňa mal za to, že sa nepreukázalo, že by sa navrhovateľka v skutočnosti rekvalifikačného kurzu v inkriminovaných dňoch zúčastnila. Navrhovateľka uvádzala, že sa zapísala do prezenčnej listiny, ale kurzu sa nezúčastnila. Súd prvého stupňa uveril výpovedi navrhovateľky, pretože považoval za nepravdepodobné, že by jej lekárka potvrdila priepustku len na určitý časový úsek, keďže jej vystavila priepustky aj na ďalšie dni vopred. Aj keď navrhovateľka priznala tú skutočnosť, že si na priepustku dopísala sama, že potvrdenie od lekárky platí na celý deň, prvostupňový súd poukázal na to, že takáto prax bola u odporcu zaužívaná, keď tak robili aj iní pracovníci odporcu. Prvostupňový súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že v dňoch 6. februára 2007 a 7. februára 2007 sa navrhovateľka na pokyn svojej nadriadenej napokon dostavila na pracovisko a vybavovala aj stránky. Navyše okamžité skončenie pracovného pomeru je datované dňa 22. februára 2007, pričom zo zápisnice zo zasadnutia výboru odborovej organizácie zo dňa 20. februára 2007 vyplýva, že okamžité skončenie pracovného pomeru s navrhovateľkou bude 21. februára 2007. Preto dospel k záveru, že neboli dané dôvody na okamžité skončenie pracovného pomeru s navrhovateľkou v zmysle § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce.

Krajský súd v Banskej Bystrici (odvolací súd) na odvolanie odporcu rozsudkom z 20. mája 2008 sp. zn. 14 Co 124/2008 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrh zamietol. Navrhovateľku zaviazal zaplatiť odporcovi, na účet jeho právneho zástupcu, náhradu trov konania.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu bol na základe dovolania navrhovateľky zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2009 sp. zn. 5 Cdo 214/2008 a vec bola vrátená odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd tak rozhodol majúc za to, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal

potrebné dokazovanie. I keď odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 O.s.p., keď doplnil dokazovanie „výsluchom navrhovateľky“, uvedený procesný úkon, t. j. výsluch navrhovateľky ako vykonanie dôkazu v zmysle § 131 O.s.p. zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom konanom dňa 20. mája 2008 nevyplýva. Ak sa odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať, pokiaľ chcel ním vykonané dokazovanie vrátane svedeckých výpovedí hodnotiť rozdielne ako súd prvého stupňa (prípadne doplniť v podstatnej rozhodujúcej časti) a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Podľa dovolacieho súdu boli preto doterajšie skutkové a na ne nadväzujúce právne závery odvolacieho súdu predčasné a preto v tomto štádiu konania dovolaciemu súdu neprislúchalo oprávnenie na ich hodnotenie.

Odvolací súd, nanovo rozhodujúci o odvolaní odporcu proti rozsudku súdu prvého stupňa, po doplnení dokazovania výsluchom navrhovateľky, rozsudkom z 22. septembra 2009 sp. zn. 16 Co 204/2009 zmenil napadnutý rozsudok tak, že návrh zamietol. Navrhovateľke uložil povinnosť nahradiť odporcovi, na účet jeho zástupcu, jeho trovy konania v sume 627,63 eur. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že „z celkového kontextu obsahu jednostranného prejavu vôle odporcu dôvody okamžitého zrušenia pracovného pomeru sú opísané dostatočne a je možné z nich bez ďalšieho vyvodit', v ktorom konkrétnom konaní navrhovateľky videl odporca dôvod skončenia pracovného pomeru“. Mal za to, že súd konajúci o návrhu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru nie je síce viazaný tým, ako zamestnávateľ kvalifikoval po právnej stránke konanie zamestnanca, musí ale vychádzať z toho, ako je prejav zamestnávateľa končiaci pracovný pomer skutkovo odôvodnený a či toto skutkové opísanie konania zamestnanca zakladá niektorý z dôvodov pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Hodnotiac zistený skutkový stav potom dospel k záveru, že konanie navrhovateľky uvedené v bode 2. okamžitého skončenia pracovného pomeru napĺňa znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny spočívajúceho v porušení povinnosti zamestnanca byť prítomný na pracovisku. Zamestnanec dôvod svojej neprítomnosti na pracovisku musí preukázať hodnoverným spôsobom, čo navrhovateľka neurobila. Z vykonaného dokazovania, i z výpovede samotnej navrhovateľky urobenej v zmysle ustanovenia § 131 ods. 1 O.s.p. vyplynulo, že v dňoch 7. a 9. februára 2007 u nej neexistovala ospravedliteľná prekážka v práci, keďže u lekára nebola. Podľa odvolacieho súdu okamžité skončenie pracovného pomeru s navrhovateľkou bola adekvátnou sankciou

odporcu za závažné porušenie pracovnej disciplíny. K tomu uviedol, že pri hodnotení závažnosti porušenia pracovnej disciplíny prihliadol na postoj navrhovateľky k plneniu pracovných úloh, dobu a situáciu na pracovisku, ako aj na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnej povinnosti, mieru zavinenia navrhovateľky, na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre odporcu. Navrhovateľka nesporne vedome uvádzala na pripustkách nepravdivé údaje a preto jej neprítomnosť v uvedených dňoch nebolo možné hodnotiť ako ospravedlniteľnú a pre neexistenciu objektívneho dôvodu neprítomnosti v práci porušila pracovnú disciplínu, a to závažným spôsobom. Za nedôvodnú považoval aj námietku navrhovateľky týkajúcu sa nedostatku prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov. K tomu uviedol, že zo zápisnice zo zasadnutia výboru odborovej organizácie pôsobiacej u odporcu vyplýva, že okamžité skončenie pracovného pomeru s navrhovateľkou bolo v tomto orgáne prerokované. V závere svojho rozhodnutia ešte raz hodnotil konanie navrhovateľky v súvislosti s jej neprítomnosťou na pracovisku, ako svojvoľné a protiprávne, ktoré napĺňa znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny.

Proti rozsudku odvolacieho súdu navrhovateľka podala dovolanie. Navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V dôvodoch dovolania v prvom rade zdôraznila, že nešlo o neodôvodnenú absenciu, pretože bola skutočne práceneschopná. Poukázala na zaužívanú prax u odporcu pri vystavovaní pripustiek. Akcentovala, že „sa nejednalo o bezdôvodnú absenciu – neprítomnosť na pracovisku, ale o zdravotne zdôvodnenú neprítomnosť, čo v podstate zamestnávateľ aj pôvodne akceptoval“. Tiež uviedla, že v priebehu dvoch dní bola určitú dobu na pracovisku, a to na požiadanie odporcu na vybavenie neodkladných úloh. Pokiaľ súd mal pochybnosti o odôvodnenosti jej neprítomnosti v práci zo zdravotných dôvodov, mal vykonať na ich odstránenie dôkazy. Podľa navrhovateľky odvolací súd nenáležite toleroval „formálnu chybu“ pri prejednaní okamžitého skončenia pracovného pomeru s odborovým orgánom. Poukázala na ustanovenia § 99 a § 141 ods. 1 a 2 Zákonníka práce. Osobitne upozornila na ustanovenie § 70 Zákonníka práce a vyslovila pochybnosti, či odporca postupoval správne, keď uviedol hneď dva dôvody „aj s alternáciou (neprítomnosť v práci, návšteva rekvalifikačného kurzu v rozsahu troch dní)“.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľky nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorá je zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v napadnutom rozsahu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže jeho nariadenie nepovažoval za potrebné (§ 243a ods. 1 O.s.p.), a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa ale obligatórne zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na ostatne uvedenú zákonnú povinnosť sa dovolací súd najprv zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Uvedené procesné vady neboli v dovolaní tvrdené a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Povinnosť dovolacieho súdu skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní zaťaženom procesnou vadou, nie je daná len vo vzťahu k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p., ale tiež vo vzťahu k iným procesným vadám závažnej povahy, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Inou vadou konania (na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná) je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

So zreteľom na to dovolací súd skúmal, či v prejednávanej veci nedošlo k takejto procesnej vade (i keď navrhovateľka jej existenciu nenamietala). Dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu je takou (inou) vadou postihnuté.

Podľa § 70 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť v písomnom úkone účastníka pracovného pomeru uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré ho viedli k tomu, že rozvážuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť, teda, ktorý zákonný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatňuje, a aby bolo zabezpečené, že už raz uplatnený dôvod skončenia nemohol byť dodatočne zmenený. Inak povedané, pre splnenie hmotnoprávnej podmienky platného skončenia pracovného pomeru je potrebné, aby dôvod jeho okamžitého skončenia bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením skutočností, v ktorých účastník pracovného pomeru vidí naplnenie zákonného dôvodu skončenia pracovného pomeru tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti o tom, z akého dôvodu sa pracovný pomer ukončuje. Pravda, skutočnosti, ktoré boli dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru, nie je potrebné rozoberať do všetkých podrobností, pretože neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť prejavu vôle účastníka pracovnoprávneho pomeru má za následok neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru iba vtedy, ak by sa ani výkladom prejavu vôle nedalo zistiť dôvod skončenia pracovného pomeru, treba ale mať na zreteli, že výkladom prejavu vôle možno iba objasniť jeho obsah, t.j. to, čo bolo skutočne prejavené, nie je však možné výkladom nahradiť alebo doplniť vôľu, ktorú účastník v čase urobenia úkonu nemal, resp. ktorú síce mal, ale neprejavil. K tomu treba ešte poznamenať, tak ako to správne urobil i odvolací súd, že súd konajúci o návrhu na určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ktorú účastník pracovnoprávneho vzťahu uvedie v okamžitom skončení pracovného pomeru, musí ale vychádzať z toho, ako je tento zrušujúci prejav skutkovo odôvodnený a či toto skutkové opísanie zakladá niektorý z dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru uvedeného v § 68 ods. 1 Zákonníka práce. Odvolací súd tak ale nekonal.

Odporca v bode 1/ okamžitého skončenia pracovného pomeru z 22. februára 2007 odôvodnil tento svoj zrušujúci prejav takto: „Zároveň v dňoch 6.2.2007, 7.2.2007 a 9.2.2007 ste predložili potvrdenie lekára o celodennej návšteve z dôvodu zlého zdravotného stavu, hoci ste sa v týchto dňoch zúčastnili od 8,00 hod. do 14,30 hod. rekvalifikačného kurzu „Opatrovateľstvo“ na A., čím ste sa dopustili podvodného konania voči zamestnávateľovi s úmyslom získať osobné výhody, vyplatenie plnej mzdy vo výške 2 631,- Sk“. V tomto jednostrannom právnom úkone odporca je konanie, v ktorom odporca videl závažné porušenie pracovnej disciplíny, teda vymedzené tým, že navrhovateľka namiesto ňou tvrdenej návštevy lekára sa zúčastnila rekvalifikačného kurzu, čím sa dopustila voči odporcovi podvodného konania, ktorým chcela dosiahnuť vyplatenie „plnej“ mzdy.

Odvolací súd odôvodnil svoj záver o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru tým, že konanie navrhovateľky uvedené v bode 2/ okamžitého skončenia pracovného pomeru napĺňa znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny spočívajúceho v porušení povinnosti zamestnanca byť prítomný na pracovisku. Vychádzal z toho, že u navrhovateľky v dňoch 7. a 9. februára 2007 neexistovala ospravedlniteľná prekážka v práci, keďže u lekára nebola. Navrhovateľka nesporne vedome uvádzala na priepustkách nepravdivé údaje a preto je neprítomnosť v uvedených dňoch nebolo možné hodnotiť ako ospravedlniteľnú.

Podľa dovolacieho súdu je tu rozpor medzi tým, ako odporca skutkovo vymedzil dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru a tým, čo skúmal a hodnotil odvolací súd. Kým odporca vymedzil konanie navrhovateľky majúce podľa neho znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny tak, že táto predložila potvrdenie o celodennej návšteve lekára, hoci tam nebola, ale sa zúčastnila rekvalifikačného kurzu, čím sa mala dopustiť podvodného konania s úmyslom získať neoprávnené výhody (teda nevytýkal navrhovateľke, že na priepustkách uvádzala nepravdivé údaje a že u lekára nebola, a že jeho absencie v práci nebolo možné považovať za ospravedlnenú), odvolací súd mal za to, že závažné porušenie pracovnej disciplíny navrhovateľkou, ktoré bolo dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru, spočíva v jej neospravedlnenej neprítomnosti na pracovisku, keďže hodnoverným spôsobom nepreukázala, že tu bola ospravedlniteľná prekážka v práci (v priepustkách uvádzala nepravdivé údaje). Z jednostranného právneho úkonu odporca nie je možné ani výkladom vyvodit' taký dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, aký ustálil a potom hodnotil odvolací súd.

Podľa dovolacieho súdu (inú) vadu má i konanie odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa skúmania hmotnoprávnej podmienky platnosti skončenia pracovného pomeru spočívajúcej v splnení povinnosti prerokovať okamžité skončenie pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov v zmysle ustanovenia § 74 Zákonníka práce.

Prerokovanie výpovede zástupcami zamestnancov v zmysle ustanovenia § 74 Zákonníka práce sa musí uskutočniť vždy vo vzťahu ku konkrétnemu dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, pričom za platnú možno považovať len okamžité skončenie, ktorého dôvod je totožný s dôvodom okamžitého skončenia uvedeným pri prerokovávaní skončenia pracovného pomeru zamestnávateľa so zástupcami zamestnancov. Zamestnávateľ splní uvedené povinnosti len vtedy, ak jeho žiadosť o prerokovanie skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením alebo priložený návrh na okamžité skončenie pracovného pomeru obsahujú náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru určené v § 70 Zákonníka prác (porovnaj napr. závery obsiahnuté v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2006 sp. zn. 1 Cdo 72/2006 uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe, ročník 2007, pod por.č. 84).

Z doterajšieho dokazovania vykonaného oboznámením obsahu zápisnice zo zasadnutia výboru Základnej organizácie S. z 20. februára 2007 splnenie vyššie uvedenej podmienky nevyplýva; v zápisnici vo vzťahu k okamžitému skončeniu pracovného pomeru s navrhovateľkou je uvedené len to, že „okamžité rozviazanie pracovného pomeru dňom 21. februára 2007 bude s Ing. H. S.“. Zo zápisnice nevyplýva, čo bolo podkladom rokovania odborového orgánu. Dosiaľ zostalo neujasnené, či odborový orgán rokoval o žiadosti odporcu vo vzťahu ku konkrétnemu dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru s navrhovateľkou. Odpoveď na uvedenú otázku nemožno vyvodit' ani z výpovede svedkyne Ing. arch. M. K., predsedníčky Z., ktorá pred súdom prvého stupňa k tomu uviedla iba to, že „pokiaľ ide o prerokovanie okamžitého rozviazania pracovného pomeru navrhovateľky na zasadnutí výboru odborovej organizácie dňa 20. februára 2007, ja tvrdím, že toto prerokované bolo, aj keď to z konečného uznesenia vypadlo. Ja však tvrdím, že táto časť týkajúca sa aj navrhovateľky, bola riadne prerokovaná“.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté vadou, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/

O.s.p.). Jej následkom je zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. decembra 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková